

WAAROM MOET DE MENS LIJDEN?

„Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige“ lezen we in de Bijbel. WAAROM? „Ik ben de Heer . . . die het onheil schep“ staat in Jes. 45:5, 7. Hoe is dat mogelijk? Wie was verantwoordelijk voor de zonde van Adam? Heeft Satan Gods Plannen in de war gestuurd? Was God niet in staat dit te verhinderen? De werkelijke betekenis van de geschiedenis van JOB geeft hierop het ware antwoord.

door Herbert W. Armstrong

WAAROM laat God oorlogen toe? WAAROM staat God menselijk lijden en ellende toe? „Als God GOED is — als God LIEFDE en BARMHARTIGHEID is, dan zou Hij niet willen dat mensen lijden,” is het argument van vele mensen. „En als Hij ALMACHTIG is”, concluderen zij, „kan en zou Hij dat allemaal verhinderen.

Wat mankeert er aan deze redenering?

De algemene opvatting is deze: dat God zijn Schepping zoals die in het eerste hoofdstuk van Genesis beschreven wordt *voleindigd* had: dat God de eerste mens *volmaakt* en *onsterfelijk* geschapen had; het Scheppingswerk was af — compleet. Adam had een *perfect* karakter — had geen zonde begaan — en was met onsterfelijkheid begiftigd.

Maar toen God even niet oplette, zo geloven deze mensen, verscheen Satan op het toneel, wist de mens ten val te brengen en dit staaltje van Gods schepping in een wrak te veranderen. Dit had natuurlijk tot gevolg dat Gods Plan door Satan gedwarsboemd werd.

Toen God weer terugkwam en zag wat Satan had gedaan, was Hij, volgens deze opvatting, gedwongen geweest één of ander nieuw plan te ontwerpen om de schade te herstellen. En wat wordt die schade geacht te zijn geweest? De *aard* van de mens was veranderd geworden. Hij was uit zijn staat van volmaaktheid, onschuld en heiligheid „gevalen” en had nu een gevallen, zondige natuur.

Volgens deze opvatting moet God wel in schier ongeloof en frustratie zijn hoofd geschud hebben. Maar Hij kwam met een plan te voorschijn om de schade te herstellen — een plan om de mens terug te brengen naar een toestand die *net zo goed is* als die van Adam vóór zijn „val”. Verlossing wordt daarom beschouwd als Gods plan om de bezodelde mensheid in een toestand te herstellen die *net zo goed is* als die van Adam vlak na zijn schepping. Satan gaf uiteraard niet op en verdween. Hij is sindsdien altijd aanwezig gebleven, heeft Gods pogingen bestreden en in die strijd de overhand gehouden.

Wat de mens niet begrijpt

Of deze opvatting is juist, of het enige alternatief is het volgende: God *wist* wat er gebeurde en *liet* het opzettelijk *toe*, en dat God er daarom ook VERANTWOORDELIJK VOOR IS!

De predikanten, de kerken en de belijdende Christenen kunnen dit eenvoudig niet geloven! Maar deze waarheid te verwerpen zou betekenen dat Satan scherpzinniger en machtiger is dan God. De heersende mening is dat Satan God te slim af was.

Wat de mensen niet begrijpen is GODS DOEL en GODS PLAN om zijn groot voornemen uit te voeren.

Ja, God *is* verantwoordelijk! En omdat Hij er verantwoordelijk voor is, zal Hij — en Hij alleen — er óók zorg voor dragen dat zijn groot voornemen verwezenlijkt zal worden.

Maar ergens *verantwoordelijk* voor zijn houdt niet in dat men er ook schuldig aan is. Tevens houdt het niet in dat God het *veroorzaakt* had.

Alles wat gebeurd is, is een noodzakelijk *onderdeel* van dit grote Besluit. Satan kan niets doen wat God niet toestaat. „Mijn raad zal bestaan,” zegt God.

Er is GEEN STRIJD tussen God en Satan aan de gang. God heerst OPPERMACHTIG. Elk schepsel en elk wezen is aan Gods wil onderworpen!

Zonen van God worden

Wat de wereld niet kan bevatten is dat God *zichzelf vermenigvuldigt* — door in sterfelijke mensen zijn eigen goddelijke KARAKTER te creëren. God staat toe dat de mens door *ervaring* leert, want karakter kan niet in een handomdraai verkregen, bijgebracht of geschapen worden. Karakter moet *ontwikkeld* worden en dit kan alleen maar door ERVARING. En ervaring kost *tijd*.

Wij mensen moeten aan de ontwikkeling van een rechtvaardig en heilig karakter *ons* aandeel leveren. In de eerste plaats moeten we de werkelijke waarden erkennen en diep berouw hebben over de verkeerde weg die we gevolgd hebben, en ons van die weg afkeren. Wij moeten dan met hart en ziel naar Gods ware weg tot een rechtvaardig karakter zoeken. Wij moeten onze wil in overeenstemming brengen met die van God.

Vervolgens moeten we ons van onze

absolute hulpeloosheid bewust worden en leren ons door een *levend* GELOOF op God te verlaten voor de kracht, de macht, het begrip en de gerechtigheid die wij zelf niet kunnen verkrijgen.

Eeuwig leven en ware gerechtigheid ontvangen we van GOD. Maar we moeten *ons deel daartoe bijdragen*. Wij moeten het boven alles *verlangen* — het met man en macht *zoeken* — ons volledig aan Gods wil *overgeven* en onvoorwaardelijk en standvastig in HEM vertrouwen. Op geen enkele andere manier kunnen we het goddelijke karakter ontwikkelen dat God overeenkomstig zijn PLAN in ons wil creëren.

Daartoe dienen we nu als Gods eigen kinderen verwekt te worden — we moeten zijn goddelijke Natuur erven. Door zijn Kracht, en door ons te voeden met zijn Heilige Geest, nemen we toe in genade, kennis en geestelijk karakter, tot we bij de Wederopstanding als Gods eigen Zonen GEBOREN zullen worden en tot ZIJN niveau verheven zullen worden.

Dát is Gods Grote Plan. Het kan enkel door ONDERVINDING en na verloop van TIJD bereikt worden. En mensen LEREN door te *lijden*.

Jezus leed. „Want het voegde Hem om vele *zonen* tot HEERLIJKHEID te brengen, de Leidsman hunner behoudenis [Christus] *door lijden* heen zou volmaken” (Hebr. 2:10). En nogmaals: „En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, *de GEHOORZAAMHEID geleerd uit betgeen Hij heeft geleden*” (Hebr. 5:8).

Laten we nu eens zien hoe de ervaringen van Job dit alles verder verklaren.

LATEN WE HET TOCH GOED BEGRIPEN!

De ervaringen van Job geven de verklaring!

Duizenden jaren geleden leefde er een man die Job heette. U heeft wel van hem gehoord. Hij leefde, *net als u*, voor een bepaald DOEL. En de ervaringen die Hij in zijn leven opdeed geven het antwoord op onze vraag. Vele mensen kennen het verhaal, maar *weinigen* hebben de ware BETEKENIS ervan begrepen!

Deze Job was een rijke man — de aanzienlijkste van het hele Oosten. Salomo was misschien wel rijker dan Job, maar evenals Salomo de *wijste* man aller tijden was, zo was Job de *rechtvaardigste*!

Laten we dit aangrijpende verhaal met zijn onthullende les eens vluchtig doornemen.

„Er was,” zo begint dit verhaal, „in het land Uz een man, wiens naam was Job, en die man was vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad. Hem werden zeven zonen en drie dochters geboren. Zijn bezit bestond uit zeventuizend stuks kleinvee, drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen, vijfhonderd ezinnen en een zeer grote slavenstoet, zodat deze man de rijkste was van alle bewoners van het Oosten” (Job 1:1-3).

De Bijbel vervolgt: „Op zekere dag nu kwamen de zonen Gods om zich voor de HEER te stellen, en onder hen kwam ook de Satan. En de HEER zeide tot de Satan: Vanwaar komt gij? En de Satan antwoordde de HEER: Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb. Toen zeide de HEER tot de Satan: Hebt gij ook acht geslagen op mijn knecht Job? *Want niemand op aarde is als hij*, zó vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad. En de Satan antwoordde de HEER: Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt Gij zelf niet hem en zijn huis en al wat hij bezit aan alle kanten beschut? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn bezit is zeer toegenomen in het land. Strek daarentegen uw hand uit en tast alles aan wat hij bezit — of hij u dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!” (Verzen 6-11.)

De levensbeschouwing van deze wereld

Let wel dat Satan geen enkele onvolmaaktheid in de rechtvaardigheid van Job kon aanwijzen. Zelfs God zei dat Jobs gerechtigheid volmaakt was. Ja, Job was ongetwijfeld de rechtvaardigste man die ooit geleefd heeft!

Maar Satan trachtte dit obstakel te omzeilen door aan te voeren dat het voor Job wel de moeite wáárd was rechtvaardig te zijn. Hij betoogde dat Job vrij vlug zijn zelfbeheersing zou verliezen en God zou gaan vervloeken als men alles *wat hij bezat* wegnam!

God *gaf* Satan toen opzettelijk *toestemming* Jobs bezittingen weg te nemen om hem op de proef te stellen.

„En de HEER zeide tot de Satan: Zie, al wat hij bezit, zij in uw macht; *alleen*

tegen hemzelf zult gij uw hand niet uitstrekken” (vers 12).

U ziet dat Satan *met Gods toestemming* handelde! Satan was enkel de uitvoerder. Hij handelde met de uitdrukkelijke toestemming van God! Hij kon net zoveel schade toebrengen als God toestond, *maar niet meer*. God had *paal en perk gesteld* aan wat Satan kon doen. Er is geen strijd tussen God en Satan — geen gelijkheid. GOD IS HEER EN MEESTER VAN DE TOESTAND! Hij geeft de bevelen, verleent de toestemming en bepaalt de grenzen!

„Toen ging de Satan van des HEREN aangezicht heen”.

Wat gebeurde er met Job?

In de volgende verzen lezen we hoe Job in snelle opeenvolging al z'n bezittingen verloor. En wat nog erger was, hij verloor ook z'n tien kinderen!

Gaf Job GOD soms de schuld voor deze tegenslag? Verloor hij zijn zelfbeheersing en vervloekte hij God? Zondigde hij, zoals Satan verwacht had?

„Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd; daarop wierp hij zich ter aarde, boog zich neer en zeide: Naakt ben ik uit de schoot mijner moeder gekomen, naakt zal ik daarheen wederkeren. *De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen*, de naam des HEREN zij geloofd. In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe” (verzen 20-22).

Let er op dat Job dit ALLES aan God toeschreef. De rijkdom die hij bezeten had kwam *van God*. Het goede — de voorspoed — *alles kwam van Hem*. Maar ook: „*de HEER heeft genomen*”! De Eeuwige God was *óók* voor de ramp verantwoordelijk! NIETS gebeurt er tegen Gods wil!

Satan probeert het nog eens

Op een dag kwamen de zonen Gods weer samen om zich voor de HEER te tonen, en onder hen was Satan.

„Waar ben je geweest”, sprak de Almachtige tot Satan, die antwoordde: „Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb”.

Toen zei de HEER tot Satan: „Is het je opgevallen dat er niemand op de hele aarde is zoals Job, zo'n oprechte man, die God eert en het kwade haat? Hij blijft nog steeds trouw: het was volko-

men nutteloos van jou om te proberen hem te verleiden!"

Maar Satan antwoordde: „Hij heeft zijn hachje gered! Een man is bereid alles te laten varen om het er levend vanaf te brengen. Maar strek uw hand uit, raak zijn vlees en zijn botten aan, en kijk dan eens of hij U niet openlijk zal vervloeken!” (Samenvatting van Job. 2:1-6.)

Weer zien we onmiddellijk dat hier geen sprake is van strijd tussen twee gelijken. God heeft het opperste gezag en macht! Satan kan zonder Gods toestemming niets doen!

En hier, in deze hemelse rechtszaal, staat God Satan toe zijn argumenten naar voren te brengen — zelfs om daarmee de meest oprechte man ter wereld *op de proef te stellen!* Een aangrijpend drama speelt zich hier af — een drama met een groot doel en van enorme betekenis!

„En de HEER zeide tot de Satan: Zie, hij zij in uw macht alleen; *spaar zijn leven!*”

Alweer stellen we vast dat ALLE GEZAG van God komt. Het is GOD die de arme Job aan Satans macht overlevert. Satan mocht de wreedste en de geraffineerdste kwelling verzinnen, maar onder één voorwaarde: „spaar zijn leven”, gebod God. Satan kon de grens die God had getrokken niet overschrijden. En God stond dit kwaad toe! *Waarom?* Dat zullen we spoedig zien!

„Toen ging de Satan van des HEREN aangezicht heen, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetsool af tot zijn hoofdschedel toe. En hij nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij neerzat in de as. Toen zeide zijn vrouw tot hem: Volhardt gij nog in uw vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf!” (Verzen 7-9.)

Was God eerlijk en rechtvaardig?

Maar Job antwoordde haar: „Zoals een zottin spreekt, spreekt ook gij; zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?” (Vers 10.)

We zien dus weer dat *het goede* zowel als *het kwade* van God komt. Buiten Hem is geen God. Er is geen macht die de zijne evenaardt of overtreft. God is voor ALLES verantwoordelijk —

zowel voor het goede als het kwade, omdat God **OPPERMACHTIG** is. Is het zonde om zowel het kwaad als het goed aan God toe te schrijven?

„In dit alles,” antwoordt Gods Woord, „*zondigde Job niet* met zijn lippen.” Het was dus geen zonde — *geen fout* — dit kwaad aan God te wijten. Het was de **WAARHEID!**

Het argument met Jobs vrienden

„Toen nu de drie vrienden van Job hoorden van al het leed dat hem getroffen had, kwam ieder van hen uit zijn woonplaats: de Temaniet Elifaz, de Suhiet Bildad en de Naamathiet Zofar; en zij kwamen volgens afspraak bij elkander om hem te gaan beklagen en te troosten. Toen zij van verre hun ogen ophieven, herkenden zij hem niet. Zij verhieven hun stem en weenden, scheurden hun mantels en strooiden stof op hun hoofd . . . En zij zaten bij hem op de grond, zeven dagen en zeven nachten; niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat zijn smart zeer groot was” (verzen 11-13).

Dit was menselijk lijden dat met de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog vergeleken kan worden — een bijna onbeschrijfelijke kwelling! Satan veroorzaakte dit. Maar God *liet het toe* en is derhalve ook **VERANTWOORDELIJK!**

Tijdens de lange conversatie die volgde tussen Job en zijn drie vrienden — een conversatie waaraan de volgende 34 hoofdstukken van de Bijbel gewijd zijn — gaven Jobs vrienden *hem* de schuld van alles. Hun ideeën hadden veel weg van wat veel mensen tegenwoordig geloven. Omdat God **GOED** is, was het onmogelijk dit kwaad aan **HEM** toe te schrijven.

Maar Job weerlegde voortdurend de beweringen van zijn vrienden. Steeds weer handhaafde en verdedigde hij **ZIJN EIGEN OPRECHTHEID**. Terecht schreef hij dit alles aan God toe — *echter zonder Hem te beschuldigen!* **JOB BEGREEP HET GROTE PLAN** dat God hier op aarde aan het uitvoeren is!

En het is belangrijk dat ook *wij* dit begrijpen, want hier wordt de enkeling Job als voorbeeld gesteld voor *ons*, **NU**, omdat het al het leed dat we om ons heen zien, verklaart.

God begint een woordje mee te spreken

Als tenslotte al dat gedebatteer op niets uitloopt, neemt God zelf deel aan het gesprek. Nu beginnen we te begrijpen **WAAROM** dit leed Job overkomen was.

„Toen antwoordde de HEER Job uit een storm, en zeide: Wie is het toch die het raadsbesluit verduistert met woorden zonder verstand? Gord nu als een man uw lendenen, *dan wil ik u ondervragen*, opdat gij Mij onderricht” (Job 38:1-3).

Hier wil ik even onderbreken voor een korte zijdelingse beschouwing, die licht werpt op de verdere conversatie. Historici hebben bewijzen gevonden dat Job de ontwerper en architect van de Grote Pyramide van Gizeh was. Deze pyramide is nog steeds het *grootste* bouwwerk ter wereld, en op het Empire State Building na, ook het hoogste. Dat Job over zijn gerechtigheid trots was, is te begrijpen. Dat hij zich waarschijnlijk door de constructie van het grootste bouwwerk ter wereld een hele Piet voelde, verklaart grotendeels wat God hem nu gaat zeggen. Job was zich van zijn gerechtigheid téveel bewust. God wilde hem een toontje lager laten zingen. Zou het misschien mogelijk zijn dat God *zijn* Schepping — de aarde en alle hemellichamen — nu met de in verhouding vrij onbeduidende prestatie van Job — de constructie van de Grote Pyramide — vergelijkt? Het is in elk geval interessant deze mogelijkheid in gedachten te houden.

„Waar was *jij* toen *IK* de grondvesten van de *aarde* legde?” sprak God tot Job. „Zeg het eens, als je inzicht hebt! Wie heeft de afmetingen van de *aarde* bepaalt? Jij weet het immers! Of wie heeft over *haar* het meetsnoer gespannen? Waarop zijn *haar* pijlers neergelaten, of wie heeft *haar* hoeksteen gelegd, terwijl de morgensterren zongen en de engelen van vreugde jubelden?” (Verzen 4-7.)

Het is veelbetekenend dat een *piramide* het *enige* bouwwerk op aarde is waarbij de *hoeksteen* tevens de *sluitsteen* is, d.w.z. de steen die het laatste geplaatst wordt, ter **VOLTOOIING** van het bouwwerk. En hier stelt God de symbolische „hoeksteen” van de **AARDE** voor,

die bij *haar voltooiing* gelegd werd — toen de engelen van vreugde jubelden!

En zo ging God verder de arme Job te kleineren. Job was misschien wel de rechtvaardigste man ter wereld — maar hoe *onbelangrijk* en *klein* was hij toch vergeleken met GOD!

De mens werd zo geschapen dat hij God *nodig* zou hebben. De mens kan geen overvloedig leven leiden, zijn opdracht vervullen of gelukkig zijn, tenzij hij de juiste verhouding tot GOD handhaaft. *Dit is de allereerste les die de mens moet leren en altijd in gedachten moet houden!*

De allereerste karaktereigenschap bestaat uit *alleen* GOD te verheerlijken en te aanbidden, onszelf te *vernederen*, en ons bewust te worden van onze volslagen hulpeloosheid en volledige AFHANKELIJKHEID van GOD!

„Wie heeft de zee met deuren gesloten?” vroeg God, „... toen Ik wolven maakte tot haar kleed en duisternis tot haar windselen; toen Ik grendel en deuren aanbracht en sprak: *Tot hier zal je komen, en niet verder*; hier zal de trots van uw golven blijven staan!” (Vers 8-11.)

„Heb *jij* ooit in je leven de morgen ontboden, de dageraad zijn plaats aangewezen? ... Reikt *jouw* begrip zover als de breedte der aarde? Vertel het indien je dit alles weet! Waar is de weg naar de woning van het licht, en de duisternis, waar is haar verblijf, zodat je haar brengen kunt naar haar gebied, en de paden naar haar huis kent. *Jij* zult dat wel weten want toen werd *jij* geboren en het getal van je dagen is groot!” (Verzen 12-21.)

„Kan *jij* de banden van het Zevengesternte binden, of de boeien van de Orion losmaken? Doe *jij* de tekens van de Dierenriem op tijd opgaan, en bestuur *jij* de Beer met zijn jongen? Ken *jij* de wetten van het heelal, en bepaal *jij* de heerschappij over de aarde?” (Verzen 31-33.)

GOD doet dit alles. Wat is Hij toch MACHTIG! En hoe *klein*, *zwak*, *onmachtig* en *onbeduidend* is de mens — ja, zelfs *Job*, die de rechtvaardigste man ter wereld was! De eigendunk van Job zal toen wel een behoorlijke knauw gekregen hebben! Hoe langer God sprak, des te kleiner en onbeduidender begon Job

zich te voelen! Job was achteraf gezien toch niet zo gewichtig!

„Wie kan er dan voor MIJ standhouden? Wie heeft Mij tegengehouden, dat Ik hem ongedeed zou laten? *Alles wat onder de hemel is* BEHOORT MIJ TOE!” (Job 41:10, 11.) En zo ging God door, Jobs gewichtigheid en eigengerechtigheid neer te halen. Vier hoofdstukken lang spreidt Hij de *onovertrefbare, ontzagwekkende Grootheid* van God uit!

En tegen de tijd dat God uitgesproken was, was Jobs achting voor zichzelf tot het nulpunt gedaald. Tijdens het hele gesprek met zijn drie vrienden had Job hardnekkig vastgehouden aan zijn eigengerechtigheid. Alhoewel Satan zijn rijkdom en zijn kinderen weggenomen had en hij er erbarmelijk en meelijwekkend uitzag — geheel met walgelijke zweren bedekt — hield hij toch koppig vast aan zijn eigengerechtigheid!

Job was erin geslaagd zijn positie tegenover Satan en zijn drie vrienden te handhaven, maar hij bleek niet in staat te zijn om GOD van replek te dienen! Niet wat hij *gedaan* had was verkeerd, maar wel wat hij *was* — EIGENGERECHTIG! Zij *ego* was nooit gestorven!

In precies vijf verzen van Jobs conversatie gebruikte hij het persoonlijk voornaamwoord *vijftien* keer, en alleen in het 29^e hoofdstuk al 50 keer!

Nu begon voor het eerst de WAARHEID tot hem door te dringen — hij begon in te zien *WIE* God is!

De les geleerd!

Toen gaf Job de Almachtige ten antwoord: „Ik weet dat U alles kunt, en dat geen gedachte van U weerhouden kan worden. Ik verkondigde zonder inzicht dingen die te wonderbaar voor mij zijn, dingen die ik niet begreep. Slechts van horen zeggen had ik over U geleerd, *maar nu heeft mijn oog U gezien!* Daarom HAAT IK MEZELF, en doe ik BOETE in stof en as” (Job 42:2-6).

Dat was Jobs OVERGAVE aan de Almachtige God — een overgave die iedere mens moet maken voordat hij bekeerd kan worden, voordat Gods VOORNEMEN in hem verwezenlijkt kan worden! Een mens kan van nature GOED zijn, maar zelfs de eigengerechtigheid van een man als Job, zegt God, is stinkend vuil in zijn ogen. De enige werkelijk goede gerechtigheid is de Gerech-

tigheid van GOD, die ons DOOR GELOOF geschonken wordt.

Job had eindelijk zijn les geleerd! Menselijke goedheid alléén is niet voldoende. Het éنية goede dat *werkelijk* goed is, is de *goedheid* van God zelf die ons door zijn Heilige Geest wordt gegeven! Alle wáre gerechtigheid komt van GOD.

IEDEREEN moet deze grote les leren. Het is de *belangrijkste les van ons leven*. Dit te leren en ernaar te leven is het DOEL van ons menselijk bestaan!

Jobs rampzalige ervaring en onmenselijk lijden bleek uiteindelijk een grote zegen voor hem te zijn. Uiteindelijk kwam er welvaart, verdubbelde welstand en eeuwig geluk uit voort! Want nadat hij zich bekeerde en God werkelijk leerde *kennen*, kreeg hij weer zeven zonen, drie dochters en *tweemaal* zoveel rijkdom als hij voordien had!

„En de HEER zegende het verdere leven van Job meer dan het vroegere,” zegt de Bijbel (Job 42:12).

Satan heeft GODS VOORNEMEN nooit in de war kunnen sturen.

Let er goed op dat Satan nooit Gods Voornemen verijdeld heeft en Gods Plan *nooit* heeft kunnen dwarsbomen. We lezen dan ook in Job 42:2 „Geen Uwer plannen wordt verijdeld.”

De Almachtige God heeft het HOOGSTE GEZAG over het universum! Soeverein niet alleen in Liefde en Macht, maar ook in WIJSHEID! Het was Goddelijke WIJSHEID die Satan toestond Job te beproeven. Door zijn pijnlijke ervaringen werd Job vernederd, zijn „ik” werd neergehaald en zijn zelfingenomenheid werd verwijderd. Het uitrukken van deze slechte eigenschappen *deed pijn* — Job leed — net zoals ook u en ik vandaag lijden! Maar hij werd tot *bekering* gebracht, tot overgave aan en afhankelijkheid van God. Hij werd met Gods Heilige Geest vervuld, zonder welke hij nooit werkelijk geluk gekend zou hebben, noch eeuwig LEVEN zou verkrijgen!

Aanvankelijk bezat Job enkel materiële rijkdom en goederen, en alleen maar *menselijke* gerechtigheid. Nú bezat hij tweemaal zoveel rijkdom en — wat oneindig grootser en belangrijker was — de absolute zekerheid van het geloof

in God, dat door het vertrouwen in het Opperwezen komt, en tevens het in zich dragen van alle karaktereigenschappen van God! Gods Heilige Geest in ons is het enige dat de rusteloze drang in ons hart kan bevredigen, het *enige* wat de mens met kracht, vreugde en geluk kan vervullen!

Het éinig ware antwoord op onze vragen!

Nu zijn we zover dat we het ware antwoord op onze vragen kunnen zien en BEGRIJPEN.

Het juiste antwoord werd door Job zelf tijdens zijn gesprek gegeven, evenals het ook door zijn levenservaringen aangetoond wordt.

„Als een mens sterft, *zou hij herleven?*” vroeg Job zich af (Job 14:14).

En het antwoord hierop beantwoordt al onze vragen! Hier komt het!

„Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijn verandering komen zou. Dat gij zoudt roepen, en ik u zou antwoorden, *dat Gij tot het werk uwer handen zoudt begerig zijn*” (St. Vert.).

Het is juist dit gedeelte van Jobs ant-

woord, dat meestal achteloos over 't hoofd gezien wordt, dat ons het antwoord op de vragen in dit artikel geeft!

Let er nog eens goed op!

„Tot het werk uwer handen zoudt Gij begerig zijn”!

BESTUDEER DAT GOED! Job wist dat hij enkel het *werk van Gods Handen* was! Enkel het kleimodel dat God, de Meester Pottenbakker, kneden, vormen en herschapen moest. Laat Jesaja dit verklaren:

„Wij zijn allen geworden als een onreine, *al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleet*; wij vielen allen af als het loof en *onze ongerechtigheden* voerden ons weg als de wind... Maar nu, HEER, Gij zijt ONZE VADER; *wij zijn het leem*, Gij zijt onze Formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand” (Jesaja 64:6-8).

Onze eigen-gerechtigheid kan ons niet redden. Wij moeten ons BEKEREN en ons door bemiddeling van Jezus Christus, onze persoonlijke Verlosser, *onvoorwaardelijk* aan GOD overgeven. God BELOOFT ons dan met zijn Heilige Geest te verwekken — door zijn Heilige

Geest daadwerkelijk *in ons* te plaatsen. Zijn Heilige Geest is zijn *Leven* — zijn Liefde, Begrip en Wijsheid, zijn Kracht, zijn Geloof, zijn Gerechtigheid. Door zijn Heilige Geest *nemen we ZIJN KARAKTER EN ZIJN NATUUR in ons op*.

Door ons leven lang als een *wáre* Christen te leven — onszelf te *overwinnen*, geestelijk te groeien door de kracht van God *in ons*, bereiden we ons voor om UIT GOD GEBOREN TE WORDEN — door een opstanding, of ogenblikkelijke verandering, van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid, van het menselijke naar het Goddelijke — van zwakheid naar kracht — van schande naar HEERLIJKHEID!

En hoe zit het dan met al dat menselijk lijden, dat karakter in ons vormt?

De Apostel Paulus geeft het antwoord:

„Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de HEERLIJKHEID, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der ZONEN GODS” (Rom. 8:18-19).

